

Phần 8

Chương 29

Gặp Lại Tô Thiên Triết

Cao Giang Cảnh ở chỗ này rối rắm cảm giác của mình đối với Tiểu Hoa, còn Tiểu Hoa hoàn toàn không biết. Lúc này Tiểu Hoa có chút khủng hoảng, bởi vì vị hôn phu kiếp trước của cô lại bắt đầu theo đuổi cô. Trước kia cô hẳn là 2 năm sau mới thi đậu vào trường Bắc Đại, lúc cô học đại học năm 2 thì hẳn mới trong một lần về trường làm việc thì coi trọng cô, đời này ước chừng là trước 4 năm.

Lại một lần nữa nhìn thấy Tô Thiên Triết làm cho Tiểu Hoa dường như có cảm giác đã qua mấy đời, nghĩ đến lời ngon tiếng ngọt của hắn cũng nghĩ đến dịu dàng săn sóc của hắn, lại nghĩ đến hắn hơi áy náy nói cho cô biết đưa nhỏ của Trương Nguyệt Kỳ là của hắn. Tất cả mọi người đứng ở phía hắn giống nhau cô đang cố tình gây sự. Tô Thiên Triết là người Tiểu Hoa từ khi sống lại tới nay không mong muốn nhìn thấy nhất, là người mình từng coi là cứu rỗi, cũng là người mình từ trước muốn dựa vào cả đời lại thương cô sâu nhất...

Mỗi một lần Tiểu Hoa nhìn thấy Tô Thiên Triết đều không có sắc mặt tốt. Kỳ thật là cô không biết mình nên đối mặt với hắn như thế nào, bây giờ cô chỉ muốn hắn trở thành người xa lạ cả đời không qua lại với nhau.

“Hiểu Hoa, học trường Tô là người xuất sắc như vậy cậu vì sao không thích thế?” Thượng Ngữ có chút tò mò hỏi.

Khóe miệng Tiểu Hoa có chút run rẩy, dùng cách nói của mình trước sau như một trả lời: “Các chị hai à, em gái tớ còn vị thành niên đó? Các cậu sao lại một đám đều quan tâm đến chung thân đại sự của tớ vậy?”

Hồng Tư lại khinh bỉ nhìn Tiểu Hoa liếc mắt một cái nói: “Tớ nói hiện tại trung học cơ sở hay trung học phổ thông đều nói chuyện yêu đương rồi đấy, cậu không cần cả ngày lấy cớ cậu là vị thành niên như vậy, lại nói chỉ là yêu đương ai nói nhất định phải kết hôn chứ?”

“Nhưng mà tớ không muốn nói. Nói yêu đương rất phí tinh lực, tớ đã đồng ý với ba sẽ cố gắng học tập.” Tiểu Hoa trợn mắt một cái nói ra ba Giang.

Lưu Dao cười nói: “Hiểu Hoa chúng ta chưa đến tuổi hả? Quả thật có chút nhỏ, hay là muốn ngoan ngoãn nghe lời ba nói đấy!”

Tiểu Hoa không để ý tới các cô hỏi: “Tớ muốn đi thư viện, các cậu có ai đi không?”

Lưu Dao và Hồng Tư lắc đầu, Thượng Ngữ tỏ vẻ cô cũng muốn đi nên nói Tiểu Hoa chờ mình một lát.

Tiểu Hoa vẫn cố gắng trải qua cuộc sống đại học khiêm tốn của mình, ngoài học tập thì về nhà ở bên ba, nhìn xem em trai. Tiểu Hoa đối với cuộc sống hiện tại rất hài lòng không muốn làm cái gì thay đổi. Vì thế mặc kệ là Tô Thiên Triết cũng tốt, Lý Hương Dương cũng thế, Tiểu Hoa cũng không muốn làm cho bọn họ ảnh hưởng đến cuộc sống hạnh phúc của mình.

Nhưng mà người trước mắt này giống như nghe không rõ ràng ý từ chối lắm, Tiểu Hoa không lưu tình chút nào nói: “Học trưởng Tô, tôi có thể hỏi anh một vấn đề được hay không?”

“Em nói đi.” Tô Thiên Triết sững sốt nói.

“Anh có thể nói cho tôi biết tôi có điểm nào làm cho anh thích, anh cứ nói ra để tôi sửa, có được hay không?” Tiểu Hoa không tiếng tức giận hỏi.

Tô Thiên Triết nhìn Tiểu Hoa có chút ngẩn người, hấn không rõ mình coi như là bạch mã hoàng tử trong cảm nhận của các cô gái, vì sao cô gái nhỏ trước mắt này lại không thích nhỉ? Chẳng lẽ thật sự bởi vì cô nói cô quá nhỏ, còn không có xác lập ánh mắt thẩm mỹ của mình?

“Hiểu Hoa, anh là thật thích em, cho anh một cơ hội đi có được không?” Tô Thiên Triết không thuận theo không khỏi đi đường vòng.

Tiểu Hoa không nói hai lời đi đến một bên quầy bán tạp hóa cầm lấy điện thoại bấm số, sau khi thông thì trực tiếp nói cho Lâm Hạo Hiên biết mình bị vô lại dây dưa, xin hấn giúp mình giải quyết. Tiểu Hoa nhớ rõ Tô Thiên Triết là con của cô Lâm Hạo Hiên, hình như tương đối rất nghe lời Lâm Hạo Hiên nói.

“Học trưởng Tô, anh trai của tôi tìm anh.” Sau khi nói xong Tiểu Hoa đưa điện thoại cho Tô Thiên Triết sau đó rời đi.

Lâm Hạo Hiên ở trong đầu kia điện thoại đang nghĩ tới tên khốn kiếp nào dám dây dưa với em gái nuôi của mình. Tô Thiên Triết vừa nhận được điện thoại thì lời mắng chửi vang lên: “Cậu có tật xấu phải không? Em gái tôi còn vị thành niên, cậu cả ngày dây dưa với nó không phải bệnh gì chứ?”

“Không phải, anh trai, em là học trưởng của Hiểu Hoa, em là thật lòng thích Hiểu Hoa, chuyện đó...” Tô Thiên Triết vội vàng giải thích nói.

“Tôi không quan tâm là thật lòng hay là giả ý, dù sao em gái tôi không thích cậu nên cậu cách xa nó một chút, có phải là đàn ông hay không cứ bắt nạt cô gái nhỏ nhà người ta thế?” Lâm Hạo Hiên cắt đứt lời nói của Tô Thiên Triết trách móc.

Lúc này Tô Thiên Triết đột nhiên nghe ra tiếng từ điện thoại đầu bên kia rất quen thuộc, vì thế hỏi: “Xin hỏi anh họ gì?”

“Ông đây tên là Lâm Hạo Hiên, thằng nhóc cậu nhớ kỹ cho tôi, lại dây dưa em gái tôi nữa cậu cứ chờ tôi đó!” Lâm Hạo Hiên tiếp tục uy hiếp nói.

“Anh Hiên, em là tiểu Triết...” Tô Thiên Triết nhìn bóng dáng Tiểu Hoa đi rất xa bất đắc dĩ nói.

“Tiểu Triết? Thật sự là em hả? Em quán lấy Hiểu Hoa làm gì?” Lâm Hạo Hiên sững sốt hỏi.

Tô Thiên Triết thở dài một hơi nói: “Em xem trọng cô ấy, muốn cô ấy làm bạn gái của em...”

“Anh nói thẳng nhóc em một ngày ở trường học làm gì thế? Tùy ý bắt nạt cô gái nhỏ người ta, anh coi như biết Hiểu Hoa vì sao gọi điện thoại cho anh rồi. Lần trước anh còn nói cho con bé biết vạn nhất ở trường học bị bắt nạt thì nói lên tên của anh hoặc đi tìm em, vậy mà người khác không bắt nạt mà là em bắt nạt?” Lâm Hạo Hiên cảm thấy mình nói mạnh miệng có chút tức giận.

“Anh Hiên...”

Chương 30

Thời Gian Trôi Qua Cực Nhanh

Mã Hân kiên trì 3 ngày viết một bức thư gửi đến chỗ bộ đội của Cao Giang Cảnh. Mặc dù cách viết văn không tệ nhưng mà Cao Giang Cảnh đã muốn quên dáng vẻ của cô, vì thế khách khí trả lời tỏ vẻ hai người không hợp, nói mình trước mắt cũng không có tính yêu đương.

Mã Hân sau khi nhận được thư thì có chút ảo não, cảm thấy Cao Giang Cảnh có chút không hiểu phong tình, đành mang buồn rầu của mình nói cho bà mỗi giới thiệu, lại từ bà mỗi rơi vào trong tai của dì nhỏ Cao Giang Cảnh.

Khó có được cô gái không tệ không để ý tới gương mặt than và thích cháu ngoại trai nhà mình Lâm Tâm Vũ đương nhiên không buông tay. Trải qua ở chung với Mã Hân bà cảm thấy cô gái này thật sự là một cô gái không tệ, vì thế lập tức bày tỏ mình sẽ đứng về phe Mã Hân.

Vương Tử Nghiên trong khoảng thời gian này sau khi trải qua anh họ mình nói bóng nói gió hiểu rõ về chuyện của Hiểu Hoa trong lòng có bao nhiêu để ý, nói thật ra cô có ấn tượng với Hiểu Hoa thật sự rất tốt, hiểu thảo, hiểu chuyện lại không yếu ớt, ngoại trừ tuổi hơi chênh lệch một chút thì cô nhìn không ra Tiểu Hoa và anh họ nhà mình có cái gì không thích hợp. Lại nói dường như thật sự chiếm tiện nghi anh họ nhà mình.

Sau khi Vương Tử Nghiên suy nghĩ thông suốt bây giờ còn phải chờ anh họ nhà mình thông suốt, thuận tiện tăng cường liên lạc với Hiểu Hoa. Sau khi lấy bảo đảm Hiểu Hoa bây giờ còn không có tâm tư yêu đương thì chờ xem cuộc vui. Thấy mẹ có chút nhiệt tình muốn mời Mã Hân cùng nhau đi dạo phố, ở trong lòng Vương Tử Nghiên thì Mã Hân chính là người thứ ba phá hỏng anh họ nhà mình và Hiểu Hoa, cho nên đối với cô ta không có gì hòa nhã.

“Con đứa nhỏ này, sao lại như vậy? Về sau nếu thành người một nhà con sẽ làm cho Tiểu Cảnh không đến nhà nữa?” Sau khi Mã Hân đi rồi thì Lâm Tâm Vũ mắng lớn con gái của mình.

Vương Tử Nghiên trợn mắt một cái nói: “Mẹ ơi! Con nói mẹ là mẹ ruột của con, mẹ là dì ruột của anh Cảnh mà! Mẹ lại không nhìn ra được anh Cảnh không thích cô ta hả?”

“Tình cảm là căn cơ sát.” Lâm Tâm Vũ kiên trì nói.

Vương Tử Nghiên không khách khí châm chọc nói: “Anh Cảnh hiện tại đã có người trong lòng, mẹ lại tham gia đi phá...”

“Người trong lòng? Người nào? Đang làm gì?” Lâm Tâm Vũ vội vàng hỏi.

Vương Tử Nghiên cắn môi nói: “Anh Cảnh trước mắt hình như là đang yêu thầm, mẹ, mẹ cũng đừng nói ra ngoài đó?”

Mắt của Lâm Tâm Vũ sáng lên, cháu ngoại trai nhà mình có người yêu thầm? Vì thế hưng phấn khác thường nói: “Con gái ngoan, con nói cho mẹ biết, mẹ bảo đảm sẽ không nói cho người khác biết, thật đó!”

“Nhưng vấn đề là anh Cảnh giống như còn không biết mình thích người ta, chỉ là một mặt quan tâm. Nếu không phải anh Cảnh đối xử với cô ấy tốt hơn con nhiều, con có chút ghen tỵ nếu không còn không thể biết được đấy!” Vương Tử Nghiên cười nói.

Lâm Tâm Vũ lôi kéo tay con gái, vội vàng hỏi: “Con gái! Con đó! Cũng đừng mua cái nút được không? Mẹ thật sự muốn biết.”

Vương Tử Nghiên suy nghĩ một chút nói: “Con trước hết sẽ không nói cho mẹ biết đó là ai, sáng mai dẫn mẹ đi xem trước một chút, buổi sáng cô ấy thường tập thể dục buổi sáng...”

Lâm Tâm Vũ suy nghĩ một chút rồi gật đầu, vui sướng hài lòng trở về phòng thu xếp chọn quần áo buổi sáng muốn mặc tập thể dục, cần phải cho vợ tương lai của cháu ngoại trai một ấn tượng tốt.

“Mẹ, mẹ còn chưa có nấu cơm đấy?” Vương Tử Nghiên nhìn thấy sắp đến giờ ăn cơm mà mẹ dường như không có ý nấu gì cho mình ăn vì thế hỏi.

Lâm Tâm Vũ khoát tay nói: “Chuyện gì? Con gọi thức ăn bán bên ngoài đi!” Nói xong thì ngậm nga đóng cửa phòng.

Vương Tử Nghiên nhún nhún vai, bất đắc dĩ mang giày đi qua nhà Tiểu Hoa ăn ké. Bây giờ xem ra Tiểu Hoa và anh họ nhà mình mà thành thì mình sẽ không lo không có cơm ăn nữa. Về phần bà mẹ thì mua thức ăn bên ngoài cho bà ăn vậy!

Sáng sớm ngày hôm sau, chưa đến 4 giờ thì Vương Tử Nghiên đã bị mẹ hưng phấn kêu thức dậy. Hai người nhìn thời gian, dưới chuyện mẹ không

ngừng thúc giục thì vẫn phải chờ đến lúc 5 giờ 15 phút thì Vương Tử Nghiên mới thay quần áo tập thể dục, đánh răng rửa mặt một chút mới chuẩn bị ra cửa.

Hai người một đường chạy đến chỗ công viên Tiểu Hoa thường xuyên luyện tập. Lúc hai người đến thì bọn người Tiểu Hoa còn chưa có đến, hai người đợi một lát đến lúc gần đến 6 giờ thì Tiểu Hoa và ba cùng em trai mới chậm rãi chạy đến trong công viên tụ họp bạn bè cùng nhau luyện tập buổi sáng, mọi người cùng nhau đánh Thái cực.

“Chính là cô gái đứng đầu đánh Thái cực kia.” Vương Tử Nghiên cũng học một chút, theo phía sau quơ tay múa chân lặng lẽ nói với mẹ.

Lúc này, Tiểu Hoa vừa vặn quay đầu thấy Vương Tử Nghiên trong nháy mắt cười với cô. Lâm Tâm Vũ có chút ngây người, nghĩ rằng ánh mắt cháu ngoại trai nhà mình quả thật là không tệ mà!

Luyện tập đại khái khoảng 40 phút vừa đúng lúc kết thúc, Tiểu Hoa đi tới cười hỏi: “Không phải không thích dậy sớm hả? Sao hôm nay còn tới vậy?”

Wương Tử Nghiên nhìn mắt mẹ mình cười nói: “Tớ làm sao có thể bỏ được giường ấm áp thoải mái của tớ chứ, còn không phải mẹ tớ cảm thấy mình gần đây có chút mập sọ ba tớ ghét bỏ, cho nên buộc tớ dậy tập thể dục buổi sáng cùng bà. Tớ nghĩ dù sao cậu mỗi ngày đều vận động, vận động xong mới trở về trường học. Vì thế nghĩ dẫn mẹ cao quý của tớ đến giao cho cậu giúp tớ chăm sóc một chút.”

“Được! Chào dì, dì khỏe chứ?” Tiểu Hoa vừa nghe Vương Tử Nghiên nói mẹ cô ở đây thì vội quay đầu tới chào hỏi.

“Xin chào, dì vẫn khỏe, cháu là gì của Tử Nghiên chúng ta vậy?” Lâm Tâm Vũ hỏi.

Tiểu Hoa cười nói: “Chúng cháu là bạn học trung học phổ thông, kiêm bạn tốt. Thưa dì, cháu tên là Giang Hiểu Hoa, người đàn ông trung niên mặc quần áo giống cháu là ba của cháu, một người khác là em trai của cháu Giang Lâm.”

“Giang Hiểu Hoa?” Lâm Tâm Vũ giật mình nói, đây là đứa nhỏ cháu ngoại trai nhà mình thường treo ở trên môi ư? Xem cách nói chuyện rất thành thực.

Tiểu Hoa nghe được nghi vấn vội hỏi: “Dì biết cháu hả?”

“Ờ! Tiểu Cảnh nhà chúng ta có nói qua cháu, chuyện đó... chuyện đó... tiểu Cảnh chính là anh họ của Tử Nghiên.” Lâm Tâm Vũ vội vàng trả lời.

Tiểu Hoa vừa nghe Cao Giang Cảnh bị người gọi như vậy cười trộm nói: “Ha ha! Cháu biết anh Cao còn sớm hơn Tử Nghiên nữa đấy! Anh Cao đối xử với cháu rất tốt, giống như anh trai ruột vậy.”

“Hiểu Hoa, chúng ta có thể không ở lại chỗ này nói đến việc nhà được không? Ngày hôm qua cậu không phải nói sáng nay có nấu cháo hả?” Vương

Tử Nghiên cảm thấy ở nơi tập thể dục buổi sáng này nói chuyện phiếm có chút kỳ quái vì thế nói.

Tiểu Hoa gật đầu một cái dặn Tiểu Hồ một tiếng, dặn nó một lát tự mình về nhà rồi mang theo Vương Tử Nghiên và mẹ cô về nhà mình.

“Ngày hôm qua con chính là ăn cơm ở nhà Hiếu Hoa à?” Lâm Tâm Vũ vốn muốn giúp một tay kết quả nhìn thấy Tiểu Hoa nhanh nhẹn nhanh chóng và kỹ thuật dùng dao của cô cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Vương Tử Nghiên gật đầu nói: “Đúng vậy! Mẹ không thấy anh Cảnh lúc nghỉ dưỡng như cũng không ăn cơm ở trong nhà hả?”

Khóe miệng của Lâm Tâm Vũ giật giật, nhìn con gái nhà mình có chút chỉ tiếc rên rỉ không thành thép nói: “Con còn không học một chút? Về sau sao có thể lập gia đình được?”

“Mẹ cũng không biết nấu cơm, ba con không phải cũng cười mẹ à, mẹ cứ yên tâm đi con cũng sẽ gả ra ngoài được.” Vương Tử Nghiên không thềm để ý nói, cùng lắm thì về sau ở gần nhà anh Cảnh một chút.

Một bữa cơm của Tiểu Hoa đã mua chuộc được Lâm Tâm Vũ, vì thế mặc dù cảm thấy Tiểu Hoa có chút nhỏ nhưng mà kiên định. Cho rằng cháu ngoại trai nhà mình đợi 2 năm tuyệt đối không thua thiệt, đối với Mã Hân cũng từ từ phai nhạt xuống.

Thời gian vội vàng 2 năm rất nhanh đã trôi qua, Tiểu Hoa 18 tuổi duyên dáng yêu kiều, hơn 2 năm học văn học tu dưỡng làm cho cô càng trở nên trầm ổn, không chỉ là gương mặt xinh đẹp cộng thêm khí chất thanh lịch, ngược lại càng thêm làm cho người chú ý. Lúc nói chuyện phiếm với Hạ Đồng thì thường xuyên được Hạ Đồng hâm mộ nói cô có khí chất mỹ nữ.

Lý Minh Ngọc lúc này cũng đã lớn lên, 2 năm này từ khi biết mình có người chị thì Lý Minh Ngọc thường xuyên hỏi thăm về Hiếu Hoa, nhìn cô tập thể dục buổi sáng ở công viên, nhìn cô chăm sóc Tiểu Hồ, nhìn sự ưu tú của cô... trong lòng Lý Minh Ngọc có chút ghen tỵ. Vì sao chị mình không thể sống ở bên cạnh mình chứ? Cũng là em trai sao lại khác biệt lớn như thế chứ? Nghĩ đến đây Lý Minh Ngọc đối với cha có chút bất mãn, cảm thấy cha không có làm tròn nghĩa vụ chăm sóc nuôi dưỡng con gái của mình. Từ nhỏ hẳn vẫn sùng bái cha, lại bị hẳn phát hiện kỳ thật ông là người không có trách nhiệm làm Lý Minh Ngọc rất khổ sở. Bởi vì việc này là ông nội nói cho hẳn biết, hẳn cảm thấy mình và ông nội có cùng tiếng nói chung, thường xuyên ở lại trong nhà ông nội mà rất ít về nhà mình.

Lưu Nhã phát hiện con mình khác thường thì nói bóng nói gió thật lâu cũng không có được tin tức gì có ích, ngược lại Lý Hường Dương cũng chỉ biết nói đùa nhỏ đến thời kỳ phản nghịch, cũng không dám quá mức cưỡng cầu nó về nhà.

“Chị, chị nhìn xem tên kia sao lại ở một bên nhìn, hần mỗi ngày đều đến, không mệt sao?” Lúc Tiểu Hồ vận động một lát thì lại thấy Lý Minh Ngọc ở một bên nhìn, thấp giọng nghi ngờ nói với Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa liếc mắt vừa nhìn thấy thì thở dài một hơi, đi lên phía trước nói: “Tập thể dục buổi sáng chỉ là muốn luyện tập sức khỏe, cậu cả ngày nhìn thấy thì cũng nhớ đúng không, còn lãng phí thời gian làm gì, cùng luyện đi?”

Lý Minh Ngọc sau khi nghe xong Tiểu Hoa nói thì mắt sáng lên vui vẻ đi theo bọn họ luyện tập. Thái độ của Lý Minh Ngọc muốn học làm cho Tiểu Hoa có chút không biết xử lý. Cô biết mình là tuyệt đối không muốn lại có dính líu gì đến người nhà họ Lý, nhưng nhìn thấy thiếu niên này hồn nhiên còn có chút non nớt Tiểu Hoa có chút không đành lòng nói lời tàn nhẫn.

Tiểu Hoa cảm thấy nếu thái độ của Lý Minh Ngọc đối với mình kém hơn một chút thì mình giải quyết trọn vẹn. Hiện tại bộ dạng này làm cho mình có chút vô thố, nhưng là chỉ trong chớp mắt nhìn thấy Tiểu Hồ sáng ngời tươi cười thì Tiểu Hoa quyết định mình không thể mềm lòng. Cho nên dù Lý Minh Ngọc mỗi ngày đi theo một nhà ba người của Tiểu Hoa, ngoại trừ cùng nhau tập thể dục buổi sáng thì Tiểu Hoa đối với hắn cũng chỉ là thân nhiên không có bày tỏ gì đặc biệt. Vì vậy giống như hắn chỉ là người bình thường cùng nhau luyện tập buổi sáng mà thôi.

Trong 2 năm ở trong nhà em gái mình và di nhỏ trên chóc thì Cao Giang Cảnh đã sớm hiểu được tâm tư của mình. Sau khi hiểu được anh lại một lần nữa dứt khoát từ chối Mã Hân, tỏ vẻ mình và cô tuyệt đối không khả năng.

Có đôi khi Cao Giang Cảnh cũng hiểu được mình nghe lừa gạt, nhưng coi trọng cô gái nhỏ người ta chính là loại tình yêu loại này, đã đến thì không thể nào kháng cự, người ở nhà khuyên can an ủi nhưng Cao Giang Cảnh quyết định thử một lần.

Cao Giang Cảnh chưa bao giờ theo đuổi người nào nên có chút không biết nên làm thế nào, chỉ là làm hết khả năng lúc nghỉ phép thì lui tới trước mặt Tiểu Hoa giúp cô làm một ít chuyện nhà, giúp ba Giang nhập rau dưa hoa quả vào, nhảy lên nhảy xuống giúp cô làm chút việc dọn dẹp. Vương Tử Nghiên nhìn chỉ cảm thấy anh đến nhà Tiểu Hoa làm nghĩa vụ lao động thì khoe miệng co rút. Sau đó đã trở thành bạn bè với Hạ Đồng hai người vừa méo mó vừa thông suốt.

Hạ Đồng rốt cục sau khi năm tròn 18 tuổi thì không có lý do gì từ chối Lý Hạo Nam, lại bị người lợi hại khó chơi không có cách nào thoát, ‘cố mà làm’ hai người tìm hiểu. Nhưng mà nhìn dáng vẻ hạnh phúc của cô Tiểu Hoa không có một chút nhìn ra được bộ dáng khó xử. Bởi vì thường xuyên đến nhà Tiểu

Hoa nên Vương Tử Nghiên cũng gánh vác gánh nặng giúp anh họ coi chừng chị dâu họ, hai người lại đều là tính tình hoạt bát nên không quá hai câu đã trở thành bạn tốt. Bởi vậy đã biết anh họ nhà Vương Tử Nghiên thích Tiểu Hoa, dưới sự thuyết phục của cô thì Hiếu Hoa đã đồng ý cho anh một cơ hội theo đuổi Hoa Hoa yêu mến nhà mình.

Chương 31

Tỏ Tình

Cao Giang Cảnh về nhà nghĩ cất đồ đạc rồi đi đến nhà Tiểu Hoa. Khi anh đến nhà Tiểu Hoa thì Tiểu Hoa đang luyện chữ, nhìn thấy Tiểu Hoa trong lòng anh âm áp lại không thể nói rõ thỏa mãn. Tiểu Hoa viết một nét cuối cùng sau đó nhắc bút lông lên để sang một bên, hài lòng nhìn thành quả hôm nay nâng lên một nụ cười nhỏ, ngẩng đầu duỗi cái thắt lưng lười.

“Anh Cảnh, anh đã đến rồi hả?” Hiện tại đứa nhỏ nào trong nhà cũng theo Vương Tử Nghiên gọi anh là anh Cảnh, Tiểu Hoa cũng không ngoại lệ.

Cao Giang Cảnh nhìn thấy Tiểu Hoa cười thì ngây người một hồi, sau đó nhẹ nhàng nói: “Hôm nay không có việc gì nên tới đây xem một chút.”

“Anh Cảnh, em vẫn muốn hỏi anh sao 2 năm này đi Lâm không sắp xếp xem mắt cho anh nữa?” Tiểu Hoa đi đóng cửa sổ lại, vừa đi ra rửa tay vừa nói.

Trên mặt Cao Giang Cảnh vừa nhếch lên nụ cười thì sụp xuống, có chút khàn khàn hỏi: “Em rất hy vọng anh kết hôn sinh con hả?”

Tiểu Hoa lắc đầu, vẫy vẫy nước trên tay rồi lè lưỡi, có chút ngượng ngùng nói: “Đương nhiên em không hy vọng, anh Cảnh tốt như vậy em cũng không biết có ai có thể xứng với anh. Bây giờ anh lại giúp nhà em nhiều việc như vậy, thỉnh thoảng em cũng muốn anh Cảnh yêu đương nhưng như vậy sẽ không có thời gian lại đây. Em rất ích kỷ phải không? Bất quá cũng không thể vì chuyện riêng của bản thân mình làm trễ nải anh, đúng không?”

Cao Giang Cảnh bình tĩnh nhìn Tiểu Hoa nhưng mà Tiểu Hoa cũng không có nhìn anh, thật lâu sau mới thở dài một hơi nói: “Không có việc gì! Em không có làm trễ nải anh, không cần lo lắng.”

“Nhưng mà anh Cảnh cũng phải suy tính...” Tiểu Hoa còn chưa có nói xong thì ngoài cửa lại truyền đến tiếng gõ cửa.

Cao Giang Cảnh không để ý đến Tiểu Hoa mà đi ra mở cửa, nghĩ nhất định là người không quen vì người quen đến bình thường dường như cũng không gõ cửa. Cao Giang Cảnh vừa mở cửa ra thì đập vào mắt đầu tiên là một bó hoa hồng đỏ thật to.

“Hiểu Hoa, bây giờ anh theo đuổi em, em sẽ không lấy có năm nay chưa đủ tuổi để ngăn cản anh chứ?” Phía sau hoa hồng truyền đến giọng nói của một người đàn ông.

Cao Giang Cảnh đẩy hoa hồng ra một phen rồi lớn tiếng hỏi: “Cậu là ai?”

Người tới thấy không phải Tiểu Hoa vội vàng hỏi: “Giang Hiểu Hoa có ở nhà không? Làm phiền anh gọi cô ấy ra một chút!”

Tiểu Hoa lúc này nghe được động tĩnh cũng đi tới, nhìn thấy Tô Thiên Triết cầm hoa hồng thì trợn mắt trợn nói: “Học trưởng Tô, sao anh lại đến đây?”

Vừa thấy đến Tiểu Hoa thì Tô Thiên Triết không để ý tới Cao Giang Cảnh, trực tiếp cười đưa hoa hồng cho Tiểu Hoa nói: “Hiểu Hoa, anh muốn theo đuổi em, xin em cho anh một cơ hội đi!”

Tiểu Hoa thở dài một hơi, lạnh nhạt nói: “Học trưởng, chúng ta không hợp.”

“Sao lại không hợp? Trước đó em nói tuổi còn nhỏ không muốn yêu đương, bây giờ em đã trưởng thành, sao lại có thể còn không hợp?” Tô Thiên Triết vội vàng hỏi, 2 năm như vậy hẳn cũng đã quen mấy người bạn gái nhưng vẫn không có cách nào quên Giang Hiểu Hoa. Hắn tự thấy là mình diện mạo, gia thế, tính tình cũng không tệ, Giang Hiểu Hoa còn muốn cái gì nữa?

Tiểu Hoa im lặng, trong trí nhớ là Lý Đại Lộ nói cho mình biết ông có một cháu ngoại của chiến hữu rất tốt coi trọng mình, muốn để cho hai người thử tìm hiểu một chút. Lúc ấy Tô Thiên Triết cũng không có đuổi theo mình như thế, cô vẫn không biết rõ Tô Thiên Triết rốt cuộc coi trọng mình hay không mà có thể quen với cô nhiều năm như vậy. Nhưng mà kiếp này cô thật sự không muốn lại có bất cứ dính dáng gì đến hắn nữa, nhìn Cao Giang Cảnh bên cạnh khéo léo linh động kéo cánh tay của Cao Giang Cảnh, chớp mắt đưa tình với anh nói: “Anh Cảnh, giao cho anh đó!”

“Hiểu Hoa! Anh ta là gì của em?” Tô Thiên Triết lúc này mới chú ý tới Cao Giang Cảnh một bên, vừa rồi chẳng qua nhìn thấy không phải là Giang Hiểu Hoa cho nên căn bản không chú ý. Bây giờ cảm thấy không đúng thì Giang Hiểu Hoa lại thế nào kéo cánh tay của anh ta.

“Anh là bạn trai của tôi!” Tiểu Hoa trực tiếp trả lời hắn.

Tô Thiên Triết nhìn kỹ Cao Giang Cảnh, không có dáng vẻ đẹp trai như mình, mặc cũng chỉ là quần áo vận động bình thường nhưng thoạt nhìn có chút đàn độn, Giang Hiểu Hoa sao lại coi trọng người đàn ông như vậy?

Vốn là lúc Tiểu Hoa kéo cánh tay của mình thì Cao Giang Cảnh cứng đờ cả người, nhưng lại nghe thấy Tiểu Hoa nói mình là bạn trai của cô thì Cao Giang Cảnh cũng không biết nên làm cái gì bây giờ? Mặc dù cũng biết đây đều là giả nhưng mà không thể đè nén được hưng phấn từ đáy lòng truyền đến. Mới vừa có chút hoàn hồn kết quả lại nhìn thấy Tô Thiên Triết hơi khinh bỉ nhìn mình, vì

thể trừng mắt nhìn giống như nghiêm khắc nhìn lính mới lớn lỏi của anh hỏi: “Cậu này, cậu còn có chuyện gì không?”

Ánh mắt nghiêm khắc của Cao Giang Cảnh làm cho Tô Thiên Triết có chút giật mình, nhưng mà chính hắn cũng là từ nhỏ được chuyện bên ngoài dạy bảo lớn lên. Mặc dù có chút hoảng sợ cũng không có bao nhiêu sợ hãi nói thẳng: “Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu⁽¹⁾. Hiểu Hoa đáng giá gặp người tốt hơn.”

“Hừ! Ý của cậu nói là cậu chính là người rất tốt kia chứ gì?” Cao Giang Cảnh chất vấn.

Tô Thiên Triết hít sâu một hơi chậm rãi nói: “Như anh nhìn thấy, tôi tự nhận là cũng không tệ lắm. Tuổi trẻ, đẹp trai, tự nhận là cũng có chút tài hoa, gia thế cũng không tệ, tôi cảm thấy tôi có tự tin cho rằng tôi là lựa chọn tốt nhất!”

Cao Giang Cảnh nheo mắt lại, từ lúc người đàn ông này đến nghe Giang Hiểu Hoa gọi hắn là học trưởng Tô thì mình đã biết là ai? Nhiều năm qua như vậy vẫn có người mặt dày theo đuổi, Vương Tử Nghiên cũng nói qua cho mình biết đặc biệt là người này, không phải là em họ của Lâm Hạo Hiên sao? Nói đến thân phận thì ngay cả Lâm Hạo Hiên cũng kém hơn mình, huống chi người trước mắt này. Nhưng mà trong lúc mình một lòng xây dựng sự nghiệp của người đàn ông thì có người khác xông đến. Lúc trước người đàn ông này ngoại trừ tuổi thích hợp hơn mình thì cũng không có gì tài giỏi.

Tiểu Hoa nhìn hai người cùng trừng mắt nhìn đối phương thì không nói lời nào lôi kéo Cao Giang Cảnh.

Cao Giang Cảnh quay đầu lại mấp máy miệng nói: “Chuyện yêu đương này không thể nhìn gia thế, số tuổi, tài văn chương và diện mạo... Muốn xem chính là lựa chọn của đối phương. Hiểu Hoa nếu đã chọn tôi không có chọn cậu như vậy thì trên người tôi nhất định có chỗ làm cho cô ấy động lòng yêu thích. Cho dù cậu là người đàn ông ưu tú tốt nhất trên đời này thì Hiểu Hoa không thích cậu cũng có biện pháp gì? Cô ấy đã là bạn gái của tôi.”

Tô Thiên Triết nghẹn lời, hỏi lại Tiểu Hoa: “Hiểu Hoa, em thật sự thích hắn hả?”

Tiểu Hoa vội vàng gật đầu một cái nói: “Rất thích!”

Tô Thiên Triết nghe xong sau đó có chút chán chường xoay người nói: “Chỉ cần hai người chưa có kết hôn thì tôi vẫn còn có hy vọng.”

“Anh...” Tiểu Hoa thật sự không biết nên nói cái gì im lặng đóng cửa lại bất lực nói: “Cảm ơn anh Cảnh! Làm phiền anh rồi!”

“Không cần cảm ơn! Hiểu Hoa, nhìn dáng vẻ của hắn dường như không có ý buông tha, tiếp theo em định làm gì?” Cao Giang Cảnh nhìn bộ dáng này của Tiểu Hoa có chút đau lòng.

Tiểu Hoa thở dài nói: “Không buông? Có thể không buông? Nếu không thì tìm anh Hạo Hiên? Hắn dù sao cũng là em họ của anh Hạo Hiên!”

“Đây cũng không phải là kế hoạch gì lâu dài, thằng Hiên chỉ có thể can thiệp nhất thời cũng không thể can thiệp được một đời.” Cao Giang Cảnh nói.

Tiểu Hoa nhìn anh hỏi: “Vậy anh Cảnh có biện pháp nào không? Em thật sự là không thể nào ở chung một chỗ với hắn!”

Cao Giang Cảnh bị Tiểu Hoa nhìn chăm chăm mặt có chút nóng lên, lắp bắp nói: “Nếu không... nếu không... nếu không em tìm bạn trai đi!”

Tiểu Hoa bĩu môi có chút mất hứng nói: “Không phải là không đối tượng ư? Đến chỗ nào tìm bạn trai đây? Nếu không anh Cảnh giới thiệu cho em một người đi?”

Cao Giang Cảnh chán nản bất đắc dĩ hỏi: “Em có điều kiện gì không?”

“Ừm! Muốn hiểu thảo, còn muốn rất tốt với em, những thứ khác cũng không có điều kiện gì. Yêu cầu của em cũng không cao lắm phải không?” Tiểu Hoa suy nghĩ một hồi trả lời.

Cao Giang Cảnh nghĩ thầm: ‘Chẳng lẽ anh bất hiếu hả? Chẳng lẽ anh đối xử với em không tốt sao? Tại sao em lại không có nghĩ tới anh chứ? Quên đi! Ít nhất cô không có yêu cầu khác.’

“Hoa Hoa à! Tớ cảm thấy cậu không cần anh Cảnh giúp cậu tìm đâu.” Lúc này Hạ Đồng đẩy cửa đi vào, vừa tới cửa thì chợt nghe thấy Tiểu Hoa nói mình muốn tìm bạn trai, vì thế nghe xong 2 câu thì đẩy cửa vào. Hạ Đồng nhìn Tiểu Hoa còn nói: “Còn để cho anh Cảnh tìm cho cậu cái gì chứ? Anh Cảnh đối xử với cậu cũng tốt lại hiểu thảo, một đối tượng thật tốt đứng ở trước mặt cậu như vậy còn muốn đi tìm ai nữa?”

Vành tai của Tiểu Hoa hơi đỏ lên có chút ngượng ngùng nói: “Anh Cảnh mới chướng mắt tớ đấy! Cậu đừng nói là...”

“Anh Cảnh, anh có coi trọng Hoa Hoa của chúng em hay không nói một câu đi? Nếu chướng mắt ngày mai em để cho Hạo Nam giới thiệu cho Tiểu Hoa, khối trên của bọn họ trên cơ bản tất cả đều là đàn ông!” Hạ Đồng cảm thấy cảm giác yêu đương cũng không tệ lắm, vì thế hy vọng mỗi người bên cạnh mình đều có thể có loại hạnh phúc này. Lại nói sau khi cô quan sát Cao Giang Cảnh cũng quả thật không tệ, hẳn là sẽ không bắt nạt Tiểu Hoa.

“Hạ Đồng!” Tiểu Hoa tức giận quát: “Cậu rốt cuộc ở đây nói bậy bạ gì đó?”

“Đề ý!” Cao Giang Cảnh đột nhiên nói.

Tiểu Hoa đột nhiên sững sốt, khuôn mặt nhỏ nhắn căng đỏ bừng không biết nên nói cái gì. Hạ Đồng nói: “Chuyện đó, tớ đi ra đầu đường mua chút đồ ăn vặt đây!” Nói xong cũng bỏ đi.

“Anh Cảnh... anh...” Tiểu Hoa chân chờ hỏi, sẽ không phải là ý như mình nghĩ chứ?

Cao Giang Cảnh cắn răng một cái, hiện tại quả thật là lúc nên nói rõ ràng, về sau còn không chừng có thằng nhóc con kia coi trọng Tiểu Hoa nữa! Vì thế cần nhắc một chút từ ngữ nói: “Chuyện đó... Hiểu Hoa... anh... anh... chuyện đó... chúng ta quen nhau đi!”

Tiểu Hoa yên lặng một lát hỏi: “Anh thích em?”

Cao Giang Cảnh gật đầu một cái.

Tiểu Hoa đột nhiên có chút không biết làm sao, cô vẫn xem Cao Giang Cảnh như anh trai. Bây giờ đột nhiên bị tỏ tình không biết làm sao.

“Hiểu Hoa, em có thể suy nghĩ cho anh một cơ hội được không, thật sự không được cũng không có vấn đề gì!” Cao Giang Cảnh có chút chua xót nói.

Tiểu Hoa ngẩng đầu nhìn anh nói: “Cao Giang Cảnh, em vẫn xem anh như anh trai, nhưng mà em đồng ý từ giờ trở đi xem anh trở thành một đối tượng suy nghĩ thật kỹ, có được không?”

Vốn lúc nghe được từ anh trai thì Cao Giang Cảnh dường như đã muốn tuyệt vọng, nhưng mà lại nghe thấy Tiểu Hoa nói đồng ý suy nghĩ thì lòng lại dâng lên.

Buổi tối Tiểu Hoa kể chuyện này cho ba biết, ba Giang nói với cô: “Thật sự chúng ta đều nhìn ra được Tiểu Cao thích con. Chẳng qua là nó chưa nói nên ba cũng coi như không biết. Đối tượng nào là chuyện tình cảm của hai người. Nếu con đã đồng ý rồi thì hãy suy nghĩ kỹ một chút. Mặc kệ sự lựa chọn của con như thế nào thì ba đều ủng hộ con!”

Tiểu Hoa nằm ở trên giường lăn qua lộn lại nghĩ mình và Cao Giang Cảnh quen biết, chung đụng, từng ly từng tí trong cuộc sống, nghĩ đến mình và Cao Giang Cảnh đặt chung một chỗ mặc dù mình còn chưa có cảm giác khác nhưng mà không cảm giác chán ghét là được!

Ghi chú:

1. Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu: ý nói người con gái xinh đẹp, thướt tha, dịu dàng, nét na, đức hạnh, thì người con trai bậc quân tử luôn mong muốn tìm kiếm để sánh đôi, lấy làm vợ.

Chương 32

Tình Yêu Của Mẹ

Kể từ sau khi Cao Giang Cảnh tỏ tình với Tiểu Hoa thì Tiểu Hoa bắt đầu dùng ánh mắt đàn ông nhìn anh. Anh không phải rất tuấn tú, thậm chí thoạt nhìn còn có một chút đàn độn, cũng không phải biết rất nhiều lời. Nhưng mà anh luôn làm được nhiều hơn nói, đối với mình và người nhà cũng rất tốt. Quan trọng nhất là anh cũng không miễn cưỡng mình.

Càng hiểu rõ về Cao Giang Cảnh thì Tiểu Hoa càng cảm thấy anh là người có thể dựa vào khó có được, chẳng qua mình cứ như vậy chấp nhận anh đối với anh có công bằng hay không? Tiểu Hoa có phiền não bình thường đều nhờ ba Giang cố vấn.

“Mẹ con lúc đó mang thai con cũng không có yêu ba, bà cũng cảm thấy rất áy náy với ba cho nên sau khi cưới cố gắng yêu ba mới có cuộc sống hạnh phúc sau này. Thật sự ba cũng không có để ý mẹ con nói chỉ là lợi dụng ba, chẳng qua là có thể bảo vệ bà thì ba cũng cảm thấy rất hạnh phúc.” Ba Giang cũng không có trả lời vấn đề của Tiểu Hoa mà ngược lại nói.

Tiểu Hoa sống lại quá trẻ nên không có thể cứu sống mẹ vẫn thật đáng tiếc, vì thế buồn bực nói: “Ba, nếu con có thể trở về sớm một chút có phải mẹ sẽ không rời khỏi chúng ta hay không?”

Ba Giang lắc đầu nói: “Thật sự ba vẫn cảm thấy con trở về là bởi vì mẹ của con. Mẹ con nhìn thấy ba và Tiểu Hồ sống quá khổ cho nên mới làm cho con trở về, ba vẫn nghĩ như vậy. Cho nên con không cần tự trách mình, con đã làm rất tốt...”

Tiểu Hoa tựa đầu vào trên bả vai của ba Giang có chút lo lắng hỏi: “Ba, ba nói Cao Giang Cảnh sẽ vẫn yêu thích con giống như ba yêu thích mẹ hay không?”

“Tình cảm là cần phải kinh doanh, con bỏ ra, nó cũng bỏ ra thì các con mới có thể có hạnh phúc!” Ba Giang ôm nửa người Tiểu Hoa nói.

Tiểu Hoa suy tư thật lâu cô không nghĩ sẽ buông tha cho người đàn ông Cao Giang Cảnh này. Cho dù hiện tại tự mình biết mình cũng không thương anh, nhưng mà cô tin chắc chỉ cần Cao Giang Cảnh vẫn không thay đổi tình cảm dành cho mình thì mình khẳng định sẽ động lòng.

Tiểu Hoa nhìn Cao Giang Cảnh đánh quyền với Tiểu Hồ không có một tia không kiên nhẫn thì quyết định.

Lúc chạng vạng Cao Giang Cảnh phải đi về thì Tiểu Hoa cùng đi ra công viên với anh, ngồi ở ghế dài công viên Tiểu Hoa suy tư thật lâu mới hỏi: “Anh Cảnh, anh sẽ vẫn luôn đối xử tốt với em như vậy được không?”

Cao Giang Cảnh gật đầu một cái.

Tiểu Hoa một hồi lâu cũng không nói gì, lúc Cao Giang Cảnh dường như không chịu nổi loại yên lặng này thì cô mới chậm rãi nói: “Tình yêu là cái gì? Em vẫn nghĩ đến tình yêu sẽ không rơi xuống người em.”

“Hiểu Hoa em...” Cao Giang Cảnh có chút đau lòng nghe giọng nói đầy cô đơn của cô.

Tiểu Hoa ngăn cản anh tiếp tục nói: “Mẹ em sinh ra ở một nhà nông rất bình thường, nhưng mà chính là trong nhà bình thường như thế đáng vẻ của mẹ lại

rất đẹp. Cho nên từ nhỏ được lớn lên ở trong tiếng nịnh hót và cùng hâm mộ nên mẹ rất là kiêu ngạo, mẹ đi học cũng không tệ. Trước năm đó mẹ tốt nghiệp trung học phổ thông, mẹ vốn cảm thấy đàn ông nông thôn không thể thỏa mãn với khát vọng sống và tình yêu tốt đẹp của mình. Mẹ vẫn cảm thấy mình không giống người bình thường vì thế luôn khinh thường những anh nông dân thô lỗ thường xuyên quần quýt bên cạnh mẹ, trong đó lại bao gồm cả ba.”

Nói tới đây, Tiểu Hoa dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Trong lúc đó, chỗ nông thôn của mẹ có một nhóm người thành phố xuống nông thôn. Trong đó có một người tên là Lý Hường Dương người Bắc Kinh, dáng vẻ của ông rất tuấn tú, sáng như ánh mặt trời, hơn nữa lại hiểu biết rất nhiều, thỉnh thoảng cùng mẹ nói chuyện ngoài núi, nói chuyện trong thành phố... cứ như vậy mẹ từ từ chìm đắm vào. Mẹ cảm thấy Lý Hường Dương là người đàn ông thích hợp nhất của mình. Đương nhiên mẹ giản dị, trí tuệ, xinh đẹp... cũng hấp dẫn Lý Hường Dương. Lý Hường Dương ở nông thôn không đợi mấy năm thì từ trong miệng người nhà biết được muốn thi lại tốt nghiệp trung học phổ thông. Vì thế ông nóng lòng rời đi liêu mạng đi đọc cuối cùng lại thi về Bắc Kinh, tình yêu cuồng nhiệt lúc đầu gặp nhau của nam nữ không cam lòng cứ như vậy chia tay. Trong lúc người nhà phản đối thì Lý Hường Dương vẫn cùng mẹ kết hôn rồi mang theo mẹ cùng nhau trở lại Bắc Kinh.”

“Nhưng mà không được vài năm thì một lần ba vào thành phố mua đồ thì phát hiện cô gái mình từng thích qua có cuộc sống rất vất vả. Vì thế ba lại giúp mẹ, khi đó bụng của mẹ đã phình to, bên trong đã có em. Từ trong vài lời của mẹ thì ba biết được sau khi bà gả cho Lý Hường Dương cũng không hạnh phúc, cho dù đã kết hôn nhưng mà không có ai thừa nhận hôn nhân của bọn họ. Mẹ từ nông thôn vào thành phố và người trong thành phố có vẻ không hợp nhau, càng là như thế mẹ lại càng tự ti. Nhưng mà lúc ấy chỉ có duy nhất là Lý Hường Dương có thể an ủi mẹ nhưng lại ở trong trường học trải qua cuộc sống học sinh của ông. Lúc vừa mới bắt đầu thì Lý Hường Dương còn an ủi mẹ, nhưng mà dần dần cuộc sống đại học muôn màu muôn vẻ và kiến thức học vô tận hoàn toàn làm cho ông say mê, ông rốt cuộc không rảnh bận tâm mẹ. Mẹ mỗi lần bày tỏ đều làm cho ông rất phiền chán, dần dần ông lại viện lý do việc học mà chuyển đến ký túc xá trong trường học ở. Hành động này của ông chọc cho bà nội em vốn không thích mẹ lại đối với mẹ càng thêm chán ghét. Không có bạn bè, không có người nhà, người yêu cũng không có ở bên cạnh nên mẹ từ từ héo rũ. Lúc này Lý Hường Dương lại đi thân thiết với một cô bạn học cùng trường, thậm chí bà nội cũng biết nhưng bọn họ đều gạt mẹ. Lúc mẹ phát hiện thì Lý Hường Dương và cô bạn học kia đã nảy sinh ra cảm tình, mẹ em là người kiêu ngạo khi biết chồng mình thay lòng đổi dạ, biết ba mẹ chồng mình không thích thì mẹ dứt khoát đưa ra ly hôn. Nhưng mà lúc ly hôn mẹ cũng không biết trong bụng của mẹ đã có em, mẹ từ chối nhà họ Lý giúp đỡ một mình về quê hương. Lúc này hôn nhân thất bại còn mang thai nên mẹ căn bản không dám về nhà, chỉ có thể tránh ở trên huyện nghĩ chờ đến khi em sinh ra thì lại tính đường về sau.

Lúc này ba xuất hiện, ba lấy lý do không muốn cho em có xuất thân không tốt nên cầu hôn mẹ.”

Cao Giang Cảnh thật không ngờ Tiểu Hoa có thân thể như vậy, rất là đau lòng nhìn cô gái yếu ớt trước mắt này, vươn tay ôm lấy cô vào trong lòng mình. Dùng cách của mình an ủi cô.

“Tình cảm của mẹ dành cho ba là sau khi kết hôn, trong cuộc sống chung từ từ bồi dưỡng ra. Ba giúp mẹ lấy được tha thứ của ông bà ngoại, giúp nuôi dưỡng chăm sóc hai ông bà trước lúc lâm chung, đối xử với mẹ vô cùng săn sóc, mẹ mới chậm rãi yêu ba. Cũng vì ba có thể có đứa nhỏ thật sự của mình mà bất chấp thân thể suy yếu sinh ra em trai. Ba cũng vì mẹ càng thêm yêu thương cung chiều em. Trước khi em 9 tuổi, em trải qua cuộc sống không thể kém hơn người trong thành phố bao nhiêu, đó là thời khắc hạnh phúc nhất trong cuộc sống của em. Nhưng chỉ có kia một năm ba sinh bệnh, mẹ vì chăm sóc cho ba lúc vào núi hái thuốc thì không cẩn thận lăn xuống từ trên sườn núi...” Tiểu Hoa nói tới đây có chút nghẹn ngào.

Cao Giang Cảnh lấy khăn giấy từ trong túi quần ra giúp cô lau nước mắt.

“Trước khi mẹ lâm chung từng nói với em, gả cho ba là hạnh phúc nhất mà cả đời này mẹ đã lựa chọn. Mẹ còn nói làm người phải tự biết mình, không cần luôn tham vọng quá cao. Mẹ còn nói, con gái phải gả cho người chồng có thân phận tương đương với mình mới có tiếng nói chung... Mẹ nói, bà yêu ba!” Tiểu Hoa nói xong trực tiếp nhìn chằm chằm Cao Giang Cảnh hỏi: “Anh Cảnh, anh vẫn sẽ đối xử tốt với em như vậy hả? Cho dù bây giờ em không có yêu anh, anh cũng đồng ý cho em thời gian ư? Cho dù thời gian này bao lâu anh cũng đồng ý chờ em sao?”

Cao Giang Cảnh vui vẻ, không dám tin tưởng muốn xác nhận lại: “Anh đồng ý thì em có phải cũng đồng ý ở chung một chỗ với anh hay không?”

Tiểu Hoa gật đầu một cái nói: “Ở chung với em một chỗ rất phiền phức, em có rất nhiều chuyện, thân thể, chuyện nhà cũng rất phức tạp. Em sẽ không nhận cha ruột em, anh cũng sẽ không miễn cưỡng em có phải hay không? Em không muốn lại dính líu gì đến nhà bọn họ nữa, anh cũng đồng ý theo em, sẽ không cảm thấy em không lương thiện chứ?”

Cao Giang Cảnh nhìn ra Tiểu Hoa bất an nên đặt hai tay khoát lên hai bờ vai của Tiểu Hoa, nghiêm túc nói với cô: “Hiểu Hoa, anh muốn ở chung một chỗ với em, sẽ tôn trọng lựa chọn của em. Lại nói chuyện nhà cha ruột của em vốn nên để cho tự em giải quyết. Yêu cũng được, hận cũng được, đây đều là sự lựa chọn của em, anh cũng sẽ ủng hộ em. Huống chi em chẳng qua là không muốn quan tâm bọn họ mà thôi. Chuyện này cũng không quá đáng, có phải không?”

“Anh Cảnh, anh cẩn thận suy nghĩ lại cho kỹ, ở chung với em một chỗ sẽ rất phiền toái, không chỉ có muốn chăm sóc ba và em trai còn có nhiều chuyện

phiền lòng như vậy, em... không muốn anh hối hận.” Tiểu Hoa một lần nữa xác nhận.

Cao Giang Cảnh không có trả lời vấn đề của Tiểu Hoa mà vươn tay nắm tay cô nói: “Anh đưa em về nhà, bạn gái của anh!”

Nghe xong lời của anh Tiểu Hoa biết anh cũng không ngại, vì thế mặc anh nắm tay mình đưa về nhà.

Cao Giang Cảnh ở bộ đội bề bộn nhiều việc nhưng mà lúc có thời gian rảnh rỗi thì anh sẽ tìm Tiểu Hoa. Hai người không có hương vị kích tình nhưng bắt đầu ở chung rất là ấm áp, bình thản. Có đôi khi chẳng qua là nắm tay đi dạo một vòng ở trong công viên thì Cao Giang Cảnh đã rất vui vẻ. Anh rất thích cảm giác đan xen 10 ngón tay với Tiểu Hoa.

Đối với Tiểu Hoa thì Cao Giang Cảnh cũng sẽ không chỉ một mặt yêu thương cưng chiều, một chút hành vi của Tiểu Hoa nói ví dụ như mùa đông lớn muốn ăn kem ly, mùa hè ăn mặc quá mức mát mẻ thì Cao Giang Cảnh đều sẽ biểu đạt bất mãn của mình, lời lẽ nghiêm khắc từ chối. Nhưng mà Tiểu Hoa đủ loại yêu cầu tình thú, nói ví dụ như chuyện chụp hình lưu niệm v.v... Mặc dù không phải rất thích nhưng anh cũng sẽ phối hợp, chụp xong còn chọn một tấm thích nhất nhét vào trong ví tiền của mình.

“Hoa Hoa, cậu và anh Cảnh làm cho tớ nghĩ giống như vợ chồng già sống chung thật nhiều năm đấy!” Hạ Đồng nhìn hai người ở chung cảm khái nói.

Tiểu Hoa cười nói: “Vậy cậu và Hạo Nam không phải càng giống à? Các cậu đã ở chung nhiều năm như vậy mà!”

“Thật buồn nôn mà, hai cô gái đang yêu đương kia, không cần ở bên cạnh kích thích người cô đơn là tớ đây! Buồn nôn muốn chết!” Vương Tử Nghiên đá đá Hạ Đồng bất mãn nói. Không phải là không muốn đá Tiểu Hoa, bởi vì lần trước cô ngắt Tiểu Hoa một cái sau đó anh họ nhà mình lại liếc mình vài cái nữa đấy!

“Chẳng lẽ cậu lại không tò mò Tiểu Hoa và anh Cảnh thân thiết như thế nào hả?” Hạ Đồng đá lại cô hỏi.

Vương Tử Nghiên gật đầu một cái nói: “Tớ đương nhiên muốn biết, nhưng mà bọn họ không nói chúng ta làm sao biết được? Chẳng lẽ nghiêm hình tra tấn?” Nói xong Vương Tử Nghiên làm bộ hung ác xoa cổ tay của mình.

Tiểu Hoa vội nói: “Chính là như các cậu nhìn thấy vậy đó! Không có gì khác.”

Hạ Đồng ngạc nhiên nói: “Không phải chứ? Không có hôn hay ôm một cái hả?”

“Loại chuyện như vậy làm sao phải nói cho các cậu chứ? Các cậu cũng quá nhiều chuyện rồi!” Tiểu Hoa than thở nói. Thật sự Cao Giang Cảnh có công

mình, ôm qua mình, ngược lại là không có hôn qua mình. Tiểu Hoa vuốt cằm âm thầm suy đoán: ‘Chẳng lẽ mình không có sức quyến rũ ư?’

“Đông Đông, không cần hỏi nữa, cậu không thấy đang trở về chỗ cũ hả?” Vương Tử Nghiên trêu ghẹo nói, nhân cơ hội ngăn cản không hỏi tiếp nữa. Dù sao một người là anh họ nhà mình, một người là chị dâu họ tương lai, chuyện đó cũng không thể đắc tội được đâu!